Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Cena 50 groszy

ORZECZNICTWO BUCHALTERYJNO-PODATKOWE

TYGODNIK

Prenumerata kwartalna 4 zł. 50 gr.
wraz z przesyłką pocztową
Konto P. K. O. Nr. 22.308
Administracja: Księgarnia Prawnicza
Warszawa, Senatorska 8

REDAKTOR
Dr EMANUEL ISERZON
Adwokat

Nr 39 (85) Warszawa, 24 września 1938 r. Rok III

Prosimy o odnowienie prenumeraty za kw. IV 1938 r. (zł. 4.50)

Blankiet PKO załączamy **Konto PKO 22.308**

TREŚĆ: str.

IGNACY SILBERSTEIN

BILANS BANKOWY

(ciąg dalszy)

Do terminowych wkładów zaliczyć należy wpłaty, dokonane tytułem zabezpieczenia kredytów, udzielonych przez bank. Przy bilansach żurowych w dniu 30 czerwca i 31 grudnia — należy podać ilość książeczek wkładowych z podziałem na płatne a vista i terminowe.

Wśród rachunków wkładowych należy rozróżnić wkłady o charakterze wybitnie oszczędnościowym, przy których poza wpłatami i podjęciami żadne operacje dokonane być nie mogą. Do nich zaliczyć można: wkłady na książeczki oszczędnościowe za wypowiedzeniem i terminowe; zaś na rachunkach czekowych (przekazowych) o stałym saldzie kredytowym — mogą być księgowane i inne operacje, które nie mają charakteru oszczędnościowego. Rozmiary rachunków wkładowych mają wybitne znaczenie dla rozwoju życia gospodarczego, a tym samym — dla działalności instytucyj kredytowych, które będąc zbiornicami wkładów, zdobywają tą drogą środki obrotowe dla kredytowania prywatnego gospodarstwa.

4. Rachunki bieżące.

W tej pozycji należy umieścić sumę sald kredytowych rachunków bieżących a vista (loro), nie mających charakteru oszczędnościowego i najczęściej posiadających salda zmienne, a także — salda kredytowe, wynikłe na rachunkach otwartego kredytu zabezpieczonych i niezabezpieczonych (vide poz. 11 strony czynnej).

5. Różne natychmiast płatne zobowiązania.

Pozycja ta stanowi łączne saldo sald kredytowych: rku zobowiązań inkasowych, przekazów na bank itp. zobowiązań, płatnych a vista. Na rachunku zobowiązań inkasowych księguje się wpływy, pochodzące z inkasa weksli klientów banku, nieposiadających rków bieżących w danej instytucji. Rachunek ten ma na celu ubezpieczenie klienteli przed stratami, mogącymi wyniknąć w wypadku niewłaściwego użytkowania wpływów z inkasa przez bank, oraz uwidocznienie w bilansie wysokości zobowiązań z tego tytułu. Na rachunku ,.przekazów na bank“ księguje się awizowane polecenia wypłat banków krajowych i zagranicznych.

6. Banki Krajowe.

a) nostro,
b) loro.

W punktach „a” i „b” umieszcza się saldo sald kredytowych banków krajowych. Podkreślić jednak należy, że „rk Nostro Banki” w odróżnieniu od „rku Loro Banki” jest rachunkiem aktywnym i posiadać winien saldo debetowe. Saldo kredytowe na rku „Nostro Banki” jest zjawiskiem przejściowym albo kredytem udzielonym danemu bankowi.

7. Banki Zagraniczne.

a) nostro,
b) loro.

Jak pozycja 6, Rach. Banki Nostro Zagran. prowadzony jest w obcej walucie.

8. Redyskonto weksli.

W tej rubryce umieszcza się saldo weksli zredyskontowanych (sprzedanych) w kraju lub za granicą, pochodzących ze skupu (vide aktywa poz. 9) — z bieżącymi terminami płatności. Z krajowych instytucyj re-

dyskontowych, najwybitniejszą rolę odrywa Bank Polski, który stanowi zaplecze finansowe bankowości prywatnej i przez odkupno weksli upłynnia ich aktywa.

9. Dyskonto akceptów Banku Akceptacyjnego.

Podać należy sumę zdyskontowanych akceptów, pochodzących z układów konwersyjnych za pośrednictwem i akceptacją Banku Akceptacyjnego. Akcepty te dotyczą kredytów rolniczych.

10. Zastaw walorów.

W tej rubryce podaje się saldo zobowiązań banku z tytułu otrzymanych kredytów pod zastaw walorów. Tego rodzaju operacje należą do rzadkości. W wypadkach wyjątkowych, wskutek braku zasobów kasowych, banki lombardują pap. procent. własne lub klienteli. Lombardem walorów w głównej mierze zajmuje się Bank Polski.

11. Wierzyciele hipoteczni.

Wykazywać należy w tej pozycji długi hipoteczne, ciążące na nieruchomościach, będących własnością danego banku.

12. Zobowiązania z tytułu kredytów akceptacyjnych i rembursowych.

(vide aktywa poz. 13).

13. Zobowiązania z tytułu transakcyj dewizowych na termin i reportowych.

(vide aktywa poz. 14).

14. Sumy przechodnie.

(vide aktywa poz. 17 b).

(cdn.)

ORZECZNICTWO W PRZEDMIOCIE KSIĘGOWOŚCI

128.

WARUNKI DYSKWALIFIKACJI KSIĄG HANDLOWYCH.

Dyskwalifikacja ksiąg handlowych nie może być orzeczona bez wszechstronnego zbadania i rozpoznania całokształtu towarzyszących okoliczności i ustalenia przesłanek uzasadniających ocenę ksiąg oraz materiału dowodowego w kierunku formalnym i materialnym, a zatem przy należytym uwzględnieniu także obrony płatnika.

NTA, 4 marca 1938, l. rej. 2091/34.

Z uzasadnienia: Przewodniczący Komisji Szacunkowej przy 14 Urzędzie Skarbowym w Warszawie zgłosił do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu na 1932 r. dla M. F. wniosek o uznanie ksiąg handlowych za nieprawidłowe z tego powodu, że *w materiałach znalezionych przez organa skarbowe u ekspedytora R. w Łodzi stwierdzono „listy przesyłkowe ekspedytora S. z Warszawy o przesyłkach do Łodzi“ oraz książkę zaliczeń, według których M. F. pod różnymi datami miał zwrócić wymienionym 3 firmom łódzkim razem 19 sztuk towaru i przekazać dwóm z nich różne kwoty na łączną sumę 6.764,34 zł, a powyższe operacje w księgach handlowych firmy M. F. za 1932 r. nie figurują“.* Według tego wniosku Przewodniczący nie dał wiary ani wyjaśnieniom płatnika, że u wymienionych firm w 1932 r. towarów nie nabywał i z nimi żadnych stosunków nie utrzymywał ani zaświadczeniom pisemnym dwóch z tych firm treści podobnej wobec „dokumentalnie ustalonych danych”. Ponieważ Komisja Szacunkowa uznała księgi handlowe za prawidłowe, Przewodniczący wniósł sprzeciw, który Komisja Odwoławcza, rozpatrzywszy także odpowiedź płatnika na sprzeciw, uwzględniła, uznawszy księgi handlowe płatnika za nieprawidłowe, ponieważ nie obejmują całokształtu dokonanych transakcji (w decyzji wymieniono powyższe 3 firmy łódzkie) i ponieważ płatnik w odpowiedzi na sprzeciw nie przedstawił dowodów co do operacji przeprowadzonych za pośrednictwem ekspedytorów R. w Łodzi i S. w Warszawie. W konsekwencji tej dyskwalifikacji ksiąg Komisja Odwoławcza ustaliła obrót podatkowy odmiennie od zeznania (555.669 zł) na 570.000 zł i zastosowała 2%-ową stawkę podatkową zamiast 0,5%-owej przyjętej przez władzę wymiarową I instancji.

Orzeczenie to jest przedmiotem skargi kasacyjnej płatnika, w której zarzuca on wadliwość postępowania z powodu obrazy przepisu art. 88 ustawy o podatku przemysłowym (poz. 110/32 Dz. Ust.).

NTA uznał skargę za uzasadnioną.

Władza pozwana dopuściła się obrazy kardynalnej zasady prawidłowego postępowania: rozpoznania konkretnych zarzutów płatnika popartych dowodami i uzasadnienia ich oceny ujemnej.

Przecież *skarżący konsekwentnie przeczył, by z wyszczególnionymi trzema firmami pozostawał w stosunkach handlowych,* wyjaśniając, co do jednej z nich, skąd się wziął „zwrot towaru”, którego nie ujawniono w księgach skarżącego. *Skarżący poparł swoje zaprzeczenia ponadto dowodami w postaci zaświadczeń pisemnych odnośnych firm. Władza pozwana atoli w zaskarżonym orzeczeniu na te wywody i dowody nie reagowała,* a natomiast po prostu poprzestała na powołaniu się na materiały znalezione u ekspedytora R. *Dyskwalifikacja ksiąg handlowych kupca jest aktem zbyt poważnym i brzemiennym w skutki, by mogła być orzeczona bez wszechstronnego zbadania i rozpoznania całokształ-*

tu towarzyszących okoliczności i ustalenia przesłanek uzasadniających ocenę ksiąg i materiału dowodowego w kierunku formalnym i materialnym, a zatem przy należytym uwzględnieniu także obrony płatnika. Ta okoliczność, że materiały ekspedytora wskazywały jakiś, zresztą bliżej w aktach sprawy nie wyjaśniony, stosunek *jakiegoś M. F. do pewnych firm, nie dostarcza dostatecznej podstawy do oceny trafności konkluzji orzeczenia,* ponieważ w aktach znajdują się tylko luźne tzw. informacje urzędowe w tym względzie, natomiast nawet nie wskazano rodzaju tego materiału, znalezionego u ekspedytora, zaś według sprawozdania urzędowego z 17 czerwca 1933 u ekspedytora ksiąg źródłowych nie znaleziono i nie można było sprawdzić „kogo" informacje, wymienione według numerów (7 sztuk), dotyczą, a zdaje się, że te właśnie informacje nie mają odpowiedników wpisowych w księgach skarżącego.

Zaskarżone orzeczenie uzasadnia uwzględnienie sprzeciwu także tym, że płatnik w odpowiedzi na sprzeciw nie wyjaśnił ani nie przedstawił dowodów co do operacji przeprowadzonych za pośrednictwem ekspedytorów w Warszawie i w Łodzi.

Skarżący przeciwstawia się zasadności tego motywu, twierdząc, że w księgach jego wymienieni ekspedytorzy posiadają swoje konto, a wpisy na tych rachunkach są zupełne i poparte dowodami, a ponieważ już w zeznaniu powołał się na księgi, przeto nie miał potrzeby ponawiania wniosku w odpowiedzi na sprzeciw.

W konkretnym wypadku nie wiadomo, do czego nawiązuje drugi argument zaskarżonego orzeczenia, dopiero co streszczony. Jeśli ma on stanowić dalsze uzasadnienie wadliwości formalnej ksiąg handlowych, to oczywiście musiałby się opierać na bezspornym stwierdzeniu, że zdarzenia, o których mówi orzeczenie, dotyczą skarżącego i że przez jego księgi nie przechodziły. Lecz takiego ustalenia w aktach nie ma.

Z tych zatem powodów NTA uznał, że postępowanie odwoławcze jest dotknięte wadliwością...

ORZECZNICTWO W SPRAWACH PODATKOWYCH

69.

„ZYSK SANACYJNY".

Zyski sanacyjne, tj. opusty z długów uzyskane przez dłużnika od wierzycieli w celu uzdrowienia jego stosunków majątków nie stanowią u osoby fizycznej dochodu podatkowego*).

NTA, 22 czerwca 1938, l. rej. 2451/34.

Z uzasadnienia: Skarżący w zeznaniu na rok 1932 wykazał deficyt z prowadzonego składu towarów włókienniczych. W postępowaniu wymiarowym przedstawiono mu wątpliwości tej treści, iż *na*

*) Zagadnieniu opodatkowania „zysków sanacyjnych" poświęciliśmy artykuł pt. „Opodatkowanie zysków sanacyjnych" w nrze 31 OBP za rok 1937, str. 461 i n. W artykule tym omówiliśmy stanowisko Ministerstwa Skarbu według okólnika z d. 30 sierpnia 1933 L. D. V. 32991/2/33, judykaturę NTA i literaturę przedmiotu.

dochód zaliczyć należy sumę 44.365,08 zł uzyskaną od wierzycieli z tytułu całkowitego i częściowego umorzenia należności przypadającej wierzycielom za dostarczone towary, a to z tych względów, że suma powyższa została wierzycielowi przy prowadzeniu prawidłowej księgowości odliczona od dochodu, jako straty, przeto powinna być zaliczona do dochodu płatnika. W odpowiedzi skarżący wyjaśnił, że częściowe umarzanie należności przez wierzycieli „nie powstało ad hoc w roku kalendarzowym 1931", lecz pochodziło jeszcze z r. 1930, kiedy to nastąpiła niewypłacalność jego firmy, co widać z deficytu na 1 stycznia 1931 w sumie 35.085,97 zł, i dlatego owe częściowe umarzanie przez wierzycieli należności w r. 1931 przeprowadzone zostało na rachunku kapitału, na pokrycie starego deficytu. Komisja Szacunkowa — wbrew wnioskowi Przewodniczącego—uznała że bonifikata w sumie 44.365,08 zł nie może być uważana za dochód, gdyż dłużnik otrzymał ją z uwagi na nieściągalność i zubożenie, a to wskutek poniesionych strat na odbiorcach prowincjonalnych oraz spadku cen. Przeciw tej uchwale wniósł Przewodniczący Komisji protest, motywowany tym, że wspomniana bonifikata „musiała być przy prawidłowej księgowości bezwzględnie odliczona od zysku bilansowego wierzyciela, przeto wspomniana suma nie podlega powtórnemu odliczeniu". W odpowiedzi skarżący zwalczał uzasadnienie protestu jako niezgodne z ustawą i bronił zapatrywania, że bonifikaty, których doliczenia do dochodu domaga się Przewodniczący, nie mają nic wspólnego z zyskiem gospodarczym ani podatkowym, będąc wynikiem zgody wierzycieli na wzięcie udziału w poniesionych przez skarżącego stratach.

Komisja Odwoławcza uwzględniła protest podając w uzasadnieniu orzeczenia, iż motywy uchwały Komisji Szacunkowej są sprzeczne z zasadami księgowania ponieważ bonifikata uzyskana przez płatnika od wierzycieli zmniejsza własne koszty nabycia towarów, a w konsekwencji zwiększa zysk brutto na rachunku towarów księgi głównej i bonifikatę tę winien był płatnik zapisać w księgach zgodnie z zasadą buchalterii na kredyt rachunku towarów (ew. na kredyt rku bonifikat), natomiast zapisał ją na kredyt rachunku kapitału (art. 17 ustawy o podatku dochodowym i § 33 i 34 rozporządzenia wykonawczego poz. 298/21 Dz. Ust.),—wyjaśnienia zaś płatnika, udzielone na protest Przewodniczącego Komisji Szacunkowej, nie obalają przytoczonych wyżej zasad księgowania, wspomnianej bonifikaty nie można uważać za nadzwyczajny przychód w rozumieniu art. 7 ustawy, pod który to przepis stara się podciągnąć płatnik uzyskaną bonifikatę w myśl art. 13 ustawy w związku z p. 2 art. 8 do obliczenia dochodu przyjmuje się rok operacyjny (w konkretnym przypadku rok kalendarzowy 1931) a okoliczności z lat poprzednich są bez znaczenia dla sprawy; ze względu na to, że bonifikata została przyznana w r. 1931, powinna ona być zapisana w księgach za r. 1931 i wpłynąć na zyski (dochód) za ten rok. Ponadto uzasadnienie powołuje się na art. 63 ust. 2 ustawy.

Rozpoznając skargę, wniesioną na to orzeczenie, Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

Motywy prawne zaskarżonego orzeczenia sprowadzają się w istocie rzeczy do tezy, iż wszelkie bonifikaty, wszelkie opusty z długów stanowią u dłużnika dochód podlegający opodatkowaniu. Teza ta nie jest trafna. Jak to bowiem Najwyższy Trybunał Administracyjny już orzekł i uzasadnił w wyroku z 19 lutego 1932 L. Rej. 7683/30, *nie stanowią u osoby fizycznej dochodu podatkowego tzw. zyski sanacyjne, tj. opusty z długów, uzyskane przez dłużnika od wierzycieli, w celu uzdrowienia jego stosunków majątkowych, nadwerężonych przez poniesione straty. Ten cel „sanacyjny", związek przede wszystkim z położeniem majątkowym dłużnika a nie z konkretną transakcją handlową stanowią cechy charakterystyczne „zysków sanacyj-*

nych", odróżniające je od zwyczajnych opustów i bonifikat, przyznawanych przez dostawców odbiorcom z ceny nabytych przez nich towarów, na skutek ich reklamacji.

Otóż w niniejszym przypadku skarżący bronił się w postępowaniu administracyjnym przed opodatkowaniem bonifikat z uwagi na ich charakter jako zysków sanacyjnych i na poparcie tej ich kwalifikacji przytaczał okoliczności faktyczne, istotne dla tych zysków według podanego wyżej ich określenia. *Tej obrony skarżącego władza pozwana w orzeczeniu swym nie rozpoznała należycie*, wychodząc z mylnego zapatrywania prawnego, o którym mowa wyżej. Stanowi to istotną wadliwość postępowania.

W odpowiedzi na skargę władza pozwana zdaje się porzucać stanowisko prawne, zajęte w zaskarżonym orzeczeniu, i przenosi spór z płaszczyzny prawnej na faktyczną, twierdząc, iż płatnik na poparcie zarzutów, wysuniętych w odpowiedzi na protest Przewodniczącego Komisji Szacunkowej, nie zaofiarował dowodów, które by wskazywały, że bonifikaty zostały mu udzielone wskutek jego niewypłacalności, a tym mniej, że nastąpiło generalne udzielenie ulg,—że zatem Komisja Odwoławcza słusznie stanęła na stanowisku, iż opusty zostały płatnikowi udzielone w drodze obniżenia należności za dostarczony towar wobec spadku cen, a więc w drodze powszechnej dla wszystkich istniejących przedsiębiorstw w czasach kryzysu. Jednakowoż wspomniane w tej odpowiedzi okoliczności faktyczne nie były zupełnie przedmiotem postępowania wyjaśniającego, nie były też wymienione w proteście Przewodniczącego, tak, iż skarżący nie miał obowiązku dowodzenia ich — a to tym bardziej, że władza wymiarowa uznała przytoczone przez niego okoliczności faktyczne za zgodne z prawdą.

Z tych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił zaskarżone orzeczenie na zasadzie art. 84 p. 3 rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (poz. 806/32 Dz. Ust.) i zarządził zwrot opłaty od skargi na zasadzie art. 95 ust. 1 tegoż rozporządzenia (w brzmieniu poz. 150/37 Dz. Ust.).

70.

TAJEMNICA ADWOKACKA.

Adwokat nie jest obowiązany do udzielenia władzy w sprawie podatkowej swego klienta wyjaśnień o faktach dochodzących do jego wiadomości z tytułu zastępstwa tego klienta (teza).

NTA, 25 maja 1938, l. rej. 1833/35, OPA, 1938, poz. 2288.

Z uzasadnienia: Władza pozwana zatwierdziła zaskarżonym orzeczeniem dwa orzeczenia karne Komisji Szacunkowej w Warszawie, którymi nałożono na skarżącego grzywny po 250 zł za odmowę udzielenia żądanego od niego wykazu zawierającego dane, jakie sumy, u kogo i gdzie ulokowała klientka jego A. F., z podaniem rodzaju lokaty, stopy procentowej i poszczególnych kwot otrzymanych procentów.

Zasadnie podnosi skarga, że skarżący, jako adwokat obowiązany jest w myśl art. 20 prawa o ustroju adwokatury z 7 października 1932 poz. 733 Dz. Ust. do zachowania w tajemnicy wiadomości, udzielonych mu z tytułu wykonywanego przezeń zawodu. Skoro w sprawie wymiaru podatku dochodowego A. F. skarżący występował jako jej pełnomocnik, wykonywał tym samym czynności, należące do do zawodu adwokata. Obowiązkiem jego było nadchodzące pod jego adresem a skierowane do jego klientki pisma władzy skarbowej zakomunikować klientce względnie załatwić je w granicach udzielonych przez klientkę wskazówek, natomiast nie miał obowiązku na skierowane do niego osobiście zapytania władzy udzielać informacji o stosunkach majątkowych tej klientki, o których miał wiadomość tylko w związku z wykonywaniem

zawodu adwokackiego (por. obecnie art. 64 § 1 p. 4 O. P. poz. 134/36 Dz. Ust.). Nie dopuścił się zatem skarżący odmową odpowiedzi na tego rodzaju zapytania naruszenia obowiązku wypływającego z art. 56 i 59 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.) i tym samym wymiar grzywny z art. 94 tejże ustawy uznać należało za niezgodny z prawem...

OKÓLNIKI

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 12 SIERPNIA 1938 R. L. D. V. 10632/1/38

w sprawie odliczalności podatków i świadczeń od dochodu, obliczonego na podstawie ogólnych norm szacunkowych dochodowości gruntów.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23 z 1938 r., poz. 589)

W związku z zachodzącymi wątpliwościami, jakie spośród wymienionych w pkt 5 ust. (1) art. 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) podatków i świadczeń przymusowych są już uwzględnione w ogólnych normach dochodowości gruntów (§ 19 rozp. wyk. do O. P.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Szczegółowe wyliczenie wszystkich podatków i świadczeń, uwzględnionych w ustalonych normach dochodowości gruntów, nie jest możliwe, wobec czego przy rozpatrywaniu tego zagadnienia oprzeć się należy—jako na jedynym kryterium — na przepisie § 19 rozp. wyk. do O. P., który, jako mieszczące się w ogólnych normach dochodowości gruntów, a tym samym nie odliczalne od dochodu ustalonego na podstawie tych norm—uważa bezpośrednie podatki państwowe i samorządowe, przymusowe lub ustawowe świadczenia pieniężne i bezpłatne świadczenia przymusowe, które w danym okręgu lub danej strefie są od gruntów powszechnie pobierane.

Zagadnienie więc sprowadza się w głównej mierze do wyjaśnienia, co rozumieć należy pod **powszechnością** pobierania podatku lub świadczenia w danym okręgu wymiarowym lub danej strefie. Wobec tego jednak, że ogólne normy szacunkowe dochodowości gruntów są na obszarze całego Państwa ustalane wyłącznie dla stref, a nie dla całych okręgów wymiarowych, zagadnienie sprowadza się do wyjaśnienia powszechności pobierania podatku lub świadczenia **w danej strefie.**

Jako powszechność poboru jakiegokolwiek z wymienionych w pkt 5 ust. (1) art. 10 u. p. d. podatków lub świadczeń w danej strefie rozumieć należy ustawowe obciążenie podatkiem lub świadczeniem — w roku kalendarzowym względnie operacyjnym (gospodarczym), poprzedzającym rok podatkowy — w zasadzie wszystkich gruntów miejscowości, zaliczonych do jednej strefy.

Ustawowe zwolnienia niektórych gruntów od podatku lub świadczenia oraz pobór podatku lub świadczenia w niejednakowej wysokości nie przeczą pojęciu powszechności podatku lub świadczenia.

W tym rozumieniu powszechnie pobieranym w danej strefie będzie np. państwowy podatek gruntowy, pobierany na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), gdyż obciąża on w zasadzie wszystkie grunty, niezależnie przy tym od tego, że na mocy art. 2 dekretu niektóre grunty są od podatku zwolnione, a na mocy art. 7 grunty położone w jednej strefie mogą być obciążone podatkiem w rozmaitej wysokości. Również powszechnie pobieranym w danej strefie będzie np. dodatek komunalny do państwowego podatku gruntowego, pobierany na mocy art. 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454), o ile nastąpiła uchwała związku samorządowego w sprawie poboru tego dodatku dla terenu całej strefy, pomimo, że wysokość tego dodatku może być w każdym roku inna; samoistny podatek wyrównawczy dla gmin wiejskich, pobierany na mocy ustawy z dnia 27 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104), o ile podatek ten obciąża w roku kalendarzowym względnie operacyjnym (gospodarczym), poprzedzającym rok podatkowy, wszystkie grunty danej strefy itd.

Odliczalnymi natomiast od dochodu, obliczonego na podstawie ogólnych norm dochodowości, będą np. specjalne opłaty drogowe (od adjacentów — Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 6, poz. 32), które są pobierane jedynie od właścicieli gruntów, którym urządzenia drogowe przynoszą specjalne korzyści gospodarcze lub udogodnienia, jak również wymieniony wyżej samoistny podatek wyrównawczy, o ile podatek ten pobierany będzie nie we wszystkich gminach, zaliczonych do danej strefy, lecz tylko w niektórych itd.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski
Naczelnik Wydziału

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 12 SIERPNIA 1938 R. L. D. V. 21452/1/38

w sprawie czasowego ograniczenia egzekucji u właścicieli gospodarstw wiejskich.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23 z 1938 r., poz. 590).

Na czas do dnia 15 października b. r. zarządzam następujące ograniczenia w egzekucji należności podatkowych oraz wszelkich innych należności tak państwowych, jak i zgłoszonych przez wszystkich innych wierzycieli, u właścicieli gospodarstw wiejskich:

1) w stosunku do właścicieli gospodarstw wiejskich, dla których wymiar podatku gruntowego za rok 1938 (obie raty — bez dodatków komunalnych) nie przekracza kwoty 60 zł, należy wstrzymać wszelkie czynności egzekucyjne od zajęcia począwszy;

2) w stosunku do właścicieli gospodarstw wiejskich, dla których wymiar podatku gruntowego za rok 1938 (obie raty — bez dodatków komunalnych) przekracza 60 zł, należy w tym okresie wysyłać jedynie upomnienia oraz dokonywać zajęć ruchomości, nie wyłączając nadwyżek ziemiopłodów i inwentarza (z wyjątkiem żyta i pszenicy przeznaczonych pod zastaw rejestrowy dla kredytu zbożowego) oraz zajęć wierzytelności. Inne czynności egzekucyjne będzie można wykonać dopiero po dniu 15 października b. r. Ograniczenie dalszych kroków egzekucyjnych — poza zajęciem — jednakże nie odnosi się do tych właścicieli gospodarstw wiejskich, którym wymierzono podatek gruntowy za rok bieżący w kwocie, przekraczającej 60 zł, a których zaległości z wymiarów prawomocnych w podatku gruntowym lub innych daninach pań-

stwowych i komunalnych przekraczają ostatni roczny wymiar chociażby w jednej z tych danin. U tych właścicieli należy stosować nawet w okresie przed 15 października b. r. — z zachowaniem ograniczeń, wypływających z § 81 ust. 3 P. E. — dalsze kroki egzekucyjne po zajęciu aż do sprzedaży licytacyjnej włącznie, jednakże tylko w stosunku do innych, poza ziemiopłodami i inwentarzem ruchomości; i u tej zatem kategorii gospodarstw wiejskich nie wolno pozbywać w tym okresie w drodze licytacji lub w inny sposób ziemiopłodów i inwentarza, chociażby stanowiły one nadwyżkę.

Zajęć egzekucyjnych należy dokonywać przede wszystkim u tych właścieli gospodarstw wiejskich, którzy posiadają poważniejsze zaległości, a w szczególności u płatników opornych.

Przypominam treść okólnika z dnia 25 maja 1936 r. L. D. V. 6504/1/36 (Dz. U. Min. Sk. Nr 14, poz. 470) w sprawie egzekucji u rolników.

Polecam wreszcie przyśpieszyć załatwienie ewentualnie zalegających jeszcze podań rolników o ulgi z tytułu klęsk żywiołowych.

Minister Skarbu:
(—) E. Kwiatkowski

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 13 SIERPNIA 1938 R.
L. D. V. 21043/3/38

w sprawie przedawnienia prawa do dodatkowego wymiaru podatku od nieruchomości.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23 z 1938 r. poz. 591).

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 9 czerwca 1938 r. I. rej. 521/36 i 522/36.

— — — — — — — — — — —

Kwestią sporną w obu sprawach jest, czy przedawnienie prawa dodatkowego wymiaru podatku od nieruchomości za lata 1930 i 1931 określa się przepisami Ordynacji Podatkowej z roku 1934, przewidującymi pięcioletni okres przedawnienia, czy też przepisami obowiązującymi poprzednio, przewidującymi termin trzyletni — a mianowicie w warunkach niniejszej sprawy, gdzie wymiary zostały dokonane po wejściu w życie Ordynacji Podatkowej z r. 1934 (w roku 1935), a powodem ich—co między stronami nie jest sporne była ujawniona w roku 1935 okoliczność posiadania przez skarżącego w latach 1930 i 1931 nie opodatkowanego w owych latach obiektu podatkowego.

Otóż wg. brzmienia wymienionego przepisu „wymiary dodatkowe z przyczyn, zaszłych przed dniem wejścia w życie Ordynacji niniejszej, a ujawnione po tym dniu, mają być dokonywane w myśl przepisów niniejszej Ordynacji". Gdy zaś kwestie wymiarów dodatkowych regulują art. 104 i 105 Ordynacji i gdy w szczególności art. 105 przewiduje pięcioletni termin przedawnienia prawa wymiarów w ogóle—a więc i wymiarów dodatkowych — to w zasadzie prawo wymiarów dodatkowych, chociaż dotyczących lat poprzedzających wejście w życie Ordynacji, o ile tylko spełnione są warunki faktyczne, przewidziane w art. 208 § 3 Ordynacji, przedawnia się z upływem pięciu lat (licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy).

Jednakże art. 208 Ordynacji, jako przepis przechodni, ma na widoku unormowanie na przyszłość tych stanów prawnych, które w chwili wejścia w życie Ordyna-

cji nie były jeszcze uregulowane w sposób definitywny. A zatem obejmuje on te jedynie wypadki, w których przedawnienie w chwili wejścia w życie Ordynacji Podatkowej jeszcze nie zapadło. Wyraźnie stwierdza to art. 210 § 1 tekstu Ordynacji Podatkowej, ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 14 lutego 1936 r. poz. 134 Dz. Ust. (art. 208 a § 1 w brzmieniu dekretu z 14 stycznia 1936 r. poz. 13 Dz. Ust.).

Według art. 2 p. 1 ustawy z 17 grudnia 1931 r. poz. 877 Dz. Ust., obowiązującego do chwili wejścia w życie Ordynacji Podatkowej z r. 1934, prawo dodatkowego pociągania nieruchomości do podatku od nieruchomości było ograniczone do lat 3, bezpośrednio poprzedzających rok, w którym stwierdzono nowe okoliczności, powodujące dodatkowy wymiar. Skoro więc Ordynacja Podatkowa weszła w życie dnia 1 października 1934 r., to — w braku ujawnienia do tej chwili nowych okoliczności, o których wyżej mowa — w chwili tej nie było jeszcze przedawnione prawo władzy do wymiarów dodatkowych tylko odnośnie do lat podatkowych 1933, 1932 i 1931; natomiast prawo to co do lat poprzednich, a w szczególności co do roku 1930 było w dniu wejścia w życie Ordynacji już przedawnione. W odniesieniu więc do roku podatkowego 1930 nie mogły mieć zastosowania przepisy art. 208 § 3 Ordynacji Podatkowej oraz jej przepisy o nowym pięcioletnim przedawnieniu, a mianowicie § 105. Gdy zaś pozwana władza orzeczenie swoje odnośnie do dodatkowego wymiaru za ten rok 1930 oparła właśnie na tych przepisach, to orzeczenie to należało uznać za niezgodne z prawem.

Natomiast odmienna jest sytuacja, o ile chodzi o wymiar dodatkowy za rok 1931. Wobec nieprzedawnienia w dniu wejścia w życie Ordynacji Podatkowej prawa władzy do dokonania dodatkowego wymiaru za ten rok — w myśl tego, co już powiedziano wyżej — w tym wypadku prawo to określało się odtąd powołanymi przez pozwaną władzę przepisami Ordynacji (art. 105), a więc w roku 1935, w którym wymiaru dodatkowego dokonano, odnośne prawo przedawnione jeszcze nie było. W ten sposób co do orzeczenia, dotyczącego roku 1931, skarga okazuje się nieuzasadniona.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski
Naczelnik Wydziału

KALENDARZ PODATKOWY

W drugiej połowie września 1938 r. płatne są następujące podatki:

Do 20 września 1938 r. — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni września 1938 r.

Do 25 września 1938 r. — zaliczka miesięczna w wysokości podatku od obrotu osiągniętego w miesiącu sierpniu 1938 r. przez a) przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii świadectw, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, b) przedsiębiorstwa przemysłowe I, II, III, IV i V kategorii świadectw, prowadzące prawidłowe księgi i c) spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie, a nadto inne przedsiębiorstwa, które są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub składania sprawozdań do zatwierdzenia.

Nadto płatne są zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminami płatności we wrześniu 1938 r. oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności we wrześniu 1938 r.

PORADNIA

564. *Sz. M. Radom.*

1. Według § 3 ustawy z 8.2.1909 Austr. Dz. U. P. nr 29, uzupełniającej ustawę z 28.12.1887 r. **o ubezpieczeniu robotników od wypadków, „prawo ustalenia opłat na ubezpieczenie przedawnia się** w ciągu 3 lat po upływie odnośnego okresu wnoszenia opłat". Jeżeli przedsiębiorca podał nieprawdziwe szczegóły co do osób zatrudnionych u niego lub co do ich zarobku w celu uszczuplenia opłat, wówczas termin przedawnienia wynosi 10 lat.

Obowiązek ubezpieczenia robotników od wypadków nie był według ustawy z 1887 r. uzależniony od ilości zatrudnionych robotników.

2. Takiego okólnika nie ma.

565. *M. A. Kraków.*

1. Lokale, zajęte na **zakłady handlowe,** bez względu na ilość izb, podlegają **podatkowi od lokali.** Wolne od podatku są lokale lub ich części, zajęte przez zakłady przemysłowe (cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państ. pod. przem.).

2. W razie **regulowania rachunków częściowo gotówką, częściowo zaś „bonami",** realizowanymi po kilku dniach, kasę należy obciążać w miarę rzeczywistego wypłacania pieniędzy „Bony" nie mogą być traktowane jako gotówka. Stanowią one **obligi i dlatego podlegają opłacie stemplowej w wysokości** $^1/_2\%$ (art. 114 ustawy o opł. stempl.). **Cesja wierzytelności,** której dowodem jest bon, podlega opłacie 1% (art. 66 p. 1 ustawy o opł. st.).

566. *S. B. G.*

1. **Wprowadzenie do dziennika co miesiąc jako jednej pozycji** łącznej sumy z księgi sprzedaży lub księgi kasowej jest dopuszczalne (por OBP, 1937, str. 640, wyrok NTA).

2. Można również wśród roku zacząć księgować w powyższy sposób, pod warunkiem, że księgi kasy i sprzedaży będą prowadzone prawidłowo od początku roku, na równi z innymi księgami:

3. **Manco,** powstające przy przeróbce poszczególnych partii zboża, notowane w księdze magazynowej, może być księgowane w jednej łącznej pozycji w końcu roku w księgach zasadniczych. Nie jest to jednak konieczne: manco jako strata może być uwzględnione pośrednio przy oszacowaniu remanentu z natury przy zamykaniu ksiąg.

4. **Nadpłatę w podatku od obrotu, powstałą w 1936 r. a stwierdzoną w 1937 r., należało zapisać w całości w 1937 r. na dobro Rku podatków, kosztów handlowych lub tp.** Przypadający zaś do zapłacenia podatek w poszczególnych miesiącach 1937 r. należało w każdym z tych miesięcy zapisać na ciężar tego rku, chociażby efektywna zapłata w jednym miesiącu nie nastąpiła ze względu na przypadającą do zwrotu nadpłatę. Pan natomiast, nie zapłaciwszy podatku w jednym miesiącu ze względu na nadpłatę, zaniechał księgowania zarówno podatku za ten miesiąc, jak i stwierdzonej nadpłaty. Stanowiło to uchybienie, jednakże nieistotne, ponieważ na Rku podatków nadpłata i podatek za wspomniany miesiąc zniosłyby się wzajemnie do wspólnej wysokości.

Nie pozostaje więc obecnie nic innego jak uznać Rk podatków różnicą między nadpłatą w 1936 r. a podatkiem za jeden miesiąc niezapłaconym i niezaksięgowanym z tego powodu w 1937 r.

5. Interesujące Pana zagadnienia były roztrząsane już nieraz w naszej Poradni. Odnajdzie Pan odpowiednie ustępy przy pomocy skorowidza znajdującego się w każdym numerze z r. 1938 i w skorowidzu rocznym 1937 r.

567. *I. R. Buchalter.*

1. Księgowanie, zalecone w odpow. naszej OBP, 1938, poz. 493, p. 4, jest tym bardziej uzasadnione, gdy ma miejsce hurtowa sprzedaż. Ilość rodzajów towaru objętych jedną transakcją (fakturą) nie może być przeszkodą do wymienienia ich w dzienniku.

2. Na ponumerowany kopiał rachunków sprzedaży można się powoływać w zapisach dziennikowych przy opisie transakcji.

3. Księgowanie, opisane w p. 3 listu Pana, jest prawidłowe.

4. Por. odp. nr 525 p. 8 (OBP, 1938, str. 565). Odpowiedź tę należy stosować analogicznie w każdym przypadku, gdy sprzedawca wystawia jedną fakturę, obejmującą kilka poprzednio uskutecznionych dostaw.

568. *Jotef.*

1. **Skoro płatnik nie wyraził gotowości przedstawienia ksiąg handlowych na poparcie zeznania** (choćby wskutek przeoczenia), władza wymiarowa miała dostateczną podstawę do ich pominięcia przy wymiarze podatku, mimo że płatnik przy założeniu ksiąg zawiadomił o tym urząd skarbowy.

Płatnik **nie** może również w takim przypadku żądać **w odwołaniu** przyjęcia za podstawę wymiaru ksiąg handlowych, ponieważ jest on obowiązany powołać się na nie już przy złożeniu zeznania, o ile chce, aby były wzięte jako prawidłowe za podstawę przy wymiarze (art. 107 § 2 OP). Jednakże **może powoływać się na nie jako na dowody pisemne** (zapiski, § 1 art. 107 OP).

2. Zarzut braku „cechy rozpoznawczej przy sprzedaży towarów"—nie jest dla nas jasny.

3. Nie jest istotny zarzut, iż wśród dowodów **brak specyfikacyj ekspedytora, dotyczących zbiorowych przesyłek towarów, pochodzących od różnych dostawców** a przeznaczonych dla firmy, o której księgi chodzi w danym przypadku. Dostatecznym bowiem udokumentowaniem zapisów są rachunki dostawców.

Prowadzący księgi nie jest obowiązany dostarczać dalszych dowodów, których zadaniem jest już nie uzasadnienie wpisów księgowych, lecz ułatwienie podejrzliwej kontroli rzetelności ksiąg.

569. *Gorliwy Czytelnik nr 8.*

1. Nie jest przeszkodą do zwolnienia od podatku przem. transakcji giełdowych okoliczność, że księgi zostały założone wśród roku (jednocześnie z powstaniem przedsiębiorstwa). Por. w tej kwestii OBP, 1938, str. 438, odp. nr 424.

Udzielenie opustu z ceny, stwierdzonej giełdową kartą umowy, sprawia, że umowa jako zmieniona poza giełdą traci cechę umowy „stwierdzonej kartą umowy spisaną przez maklera przysięgłego w lokalu i czasie giełdowym" (ust. 2 § 29 RPR o org. giełd.)—a więc **przestaje być transakcją giełdową.**

2. Rk „Remontu Magazynu" należy zamknąć Rkiem strat i zysków, zaś Rk „Inwestycji Magazynu" Rkiem bilansu zamknięcia.—Pomijamy tu kwestię, której i Pan nie podnosi, czy i o ile był uzasadniony rozdział kosztów kapitalnego remontu magazynu między powyższe dwa rachunki.

3. Co do **ubezpieczenia pracowników, zatrudnionych dorywczo,** zob. OBP, 1938, str. 494, odpow. nr. 483 p. 3 Nie udzielamy konkretniejszej odpowie-

dzi, ponieważ Pan nie komunikuje nam szczegółów.

4. Na podstawie art. 6 p. 7 Rozp. o ubezp. prac. um. przysługuje Panu niewątpliwie prawo żądania zwolnienia od ubezpieczenia w zakresie Rozp. o ubezp. prac. um. („Na własne żądanie będą zwolnieni... pracownicy pozostający do pracodawcy w stosunku... powinowactwa..., pod warunkiem, że żyją z pracodawcą we wspólnym gospodarstwie domowym"). Decyzja Ubezpieczalni powinna zawierać tryb i termin zaskarżenia.

5. **Dla kategorii świadectwa przemysłowego** dla przedsiębiorstw skupu zawodowego miarodajną jest **suma skupu, nie zaś obrót.** O ile natomiast chodzi o obowiązek zgłoszenia firmy do rejestru handlowego, decyduje obrót ustalony ostatecznym orzeczeniem władzy skarbowej do wymiaru państw. pod. przem. od obrotu za ostatni rok (§ 2 Rozp. Min. Przem. i Handlu z 23.X.1936 r., DURP, poz. 590, w sprawie określenia przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze).

6. Należy dla porządku prosić urząd skarbowy o sprostowanie św. przem. i wpisanie obu imion właściciela. Jednakże ujawnienie jednego tylko imienia nie może spowodować ujemnych następstw.

7. Jeżeli przedsiębiorstwo w latach podatkowych 1936 i 1937 opłacało zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu, w roku pod. 1938 podatek przemysłowy będzie pobrany również w formie ryczałtu, chociażby w 1938 r. było ono prowadzone pod inną firmą lub przez inną osobę niż w 1937 r., pod warunkiem, że nie zmieniło przedmiotu swej działalności (§ 2 p. d Rozp. Min. Sk. z 29.3. 1938 r., DURP poz. 203 o zryczałtowaniu pod. przem. od obrotu dla drobnych przedsięb. na rok 1938).

8. Zasiłki, otrzymywane periodycznie przez właściciela przedsiębiorstwa od krewnych, wnoszone przezeń do przedsiębiorstwa, mogą być zapisywane na rku kapitału. Nie zapobiega to opodatkowaniu tych kwot, jako stanowiących dochód właściciela przedsiębiorstwa (art. 7 ustawy o pod. doch.).

9. W razie **podwyżki komornego** dostatecznym dowodem dla księgowania są pokwitowania właściciela; sporządzenie na piśmie nowej umowy nie jest konieczne.

10. **Opłata stemplowa od umowy spółki cichej** wynosi 2% od wartości wkładu spólnika cichego.—Umowa spółki cichej nie wymaga pisma. Poza tym ob. OBP, 1938, str. 286, odpow. 282 p. 2.

11. Zaksięgowanie pożyczki grzecznościowej na rku interesantów jest prawidłowe bez względu na czas trwania umowy.

570. *Esel.*

Jak wyjaśniliśmy w numerze 36 OBP. (odpow. nr 535) w razie odrzucenia ksiąg urząd skarbowy ma obowiązek uprzedniego nadesłania „dekretu wątpliwości". — Urząd Skarbowy nie jest związany wobec płatnika terminem (poza 5-letnim terminem przedawnienia), o ile chodzi o doręczenie nakazu płatniczego. Dalsze pytania są na razie bezprzedmiotowe.

571. *Prokurent F. Z.*

Prokurent, upoważniony do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa, podpada pod kategorię osób. o których mowa w art. 21 ust. 3 ustawy o pod. doch., chociażby do reprezentowania spółki prokurent był upoważniony łącznie z jednym z członków zarządu. Zauważyć należy, że w

myśl judykatury NTA **osoba, posiadająca tzw. łączną prokurę, należy do kategorii osób, objętych przepisem ust. 3 art. 21 ustawy** (l. rej. 4135/26 i inn.).

572. *Prenumerator f. C—a.*

W myśl art. 5 ust. 2 a) ustawy o państw. pod. doch. (DURP, 1938, poz. 226) **od podatku dochodowego są wolne dywidendy od akcji i dochody z udziałów w sp. z o. o.,** bez względu na to, czy akcje, udziały itd. stanowią własność osób fizycznych czy też prawnych.

573. *Leon Z. Łódź.*

Stanowisko zajęte przez nas w odp. 306 p. 2 (OBP. 1938, str. 326) i in. opiera się na wyraźnym przepisie art. 2 **noweli do ustawy o pod. doch.** (DURP, 1938, poz. 226), wg. którego **nowela stosuje się już przy wymiarze pod. doch. na rok pod. 1938.** Nie podlega wątpliwości, że np. dywidenda, wypłacona akcjonariuszom w 1937 r., podlegałaby opodatkowaniu w 1938 r.

Nie rozumiemy kwestii przez Pana poruszonej. Gdyby nawet (nieprawidłowo) uznać, że dochód z udziałów w spółce z ogr. odp. przyznany udziałowcom w r. 1938 na podstawie dochodu spółki w 1937 r. odnosi się do roku pod. 1938, dochód ten w myśl wyraźnego przepisu noweli do ustawy o pod. doch. jest wolny od opodatkowania (nowela ma zastosowanie „po raz pierwszy przy wymiarze podatku dochodowego na rok pod. 1938").

Dochód z akcyj i udziałów myśl jasnego przepisu art. 19 ustawy o pod. doch. jest dochodem z praw majątkowych (a nie dochodem z przedsiębiorstwa). Dochód (dywidenda) z akcyj i udziałów jest wymagalny dopiero z chwilą zatwierdzenia bilansu przez walne zgromadzenie spółki, które w myśl prawa odbywa się w roku następującym po roku operacyjnym. Toteż **dochód spółki akc. lub z ogr. odp. osiągnięty w r. 1937 daje akcjonariuszom wzgl. udziałowcom prawo domagania się udziału w tym dochodzie w r. 1938, jest więc dla nich dochodem r. 1938. To stanowisko jest zgodne z judykaturą i praktyką.**

574. *H. S.*

Zgodnie z wyrokiem NTA, l. rej. 4177/34 (OPA, 1937, poz. 1943) **w razie ściągnięcia przez pracownika od służbodawcy wynagrodzenia w drodze egzekucji, potrącenie podatku z uposażeń itd. przez organ egzekwujący** jest prawnie uzasadnione. Wyrok ten jest miarodajny również, o ile chodzi o specjalny podatek od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

575. *Wdzięczny abonent 1938 r.*

W myśl art. 188 § 1 Kod. Handl. **księga udziałów spółki z ogr. odp.** powinna rejestrować imiona i nazwiska (firmy) spólników, adres (siedzibę) oraz ilość i wysokość udziałów każdego spólnika, tudzież wszelkie zmiany w osobach spólników i posiadaniu udziałów. — Treść tej ksiągi nie jest więc skomplikowana; wystarczy podzielić strony na rubryki, odpowiednio zatytułowane.

Wzór tabeli amortyzacyjnej podaliśmy w OBP, 1937, str. 73. Powtórzenie jej w ramach poradni nie jest możliwe

576. *„Es—Be".*

„Cena sprzedaży „żniwa", tj. płodów rolnych, które są przychodem z gospodarstwa rolnego, jak również zwrot kosztów uprawy roli, a zatem zwrot wydatków na prowadzenie gospodarstwa rolnego, otrzymane przez podatnika przy sprzedaży majątku ziemskiego, uważać należy za **przychody podlegające opodatkowaniu podatkiem dochodowym"** (NTA z 25.11.1933, l. rej. 4507/32). Z wyroku tego wynika, że **w razie sprzedaży majątku ziemskiego przed żniwami, dochód z tego majątku, osiągnięty w roku sprzedaży, uważa się za dochód podatkowy zbywcy** majątku O-koliczność, że przy sprzedaży nie wyodrębniono z ogólnej ceny sprzedażnej ekwiwalentu za niezebrane plony, nie może mieć znaczenia, ponieważ niewątpliwie ekwiwalent taki w cenie musi się mieścić.

Skorowidz rzeczowy

---

*) O—oznacza: dział „Orzecznictwo", Ok—dział „Okólniki", P—dział „Poradnia"
**) Liczby oznaczają stronice.

Cena 1 egz. zł. 1.50

Wydawca: Księgarnia Prawnicza, Warszawa, Senatorska 8

Redakcja: Warszawa, Zielna 12 m. 7, tel. 245-31

Administracja: Warszawa, Senatorska 8, tel. 516-50

Konto P. K. O. 22.308 — Przekaz rozrachunkowy Nr. 176 — Rękopisów nie zwraca się

Prenumerata wraz z przesyłką zł. 1.50 miesięcz., 4.50 kwart., 9.— półrocz., 18 rocznie

Ceny ogłoszeń: 1 str. zł. 200—1/2 str. zł. 100—1/4 str. zł. 50—1/8 str. zł. 25

Redaktor odpowiedzialny: **Józef Filip Hoppenfeld** **Druk. Wydawnicza, Warszawa, Kacza 15**